

Tristan Garcia

BROWSER ZSINÓRJAI

Fordította:
Mihancsik Zsófia

TYPOTEX

Carmen nagymamám emlékének

*Megtaláltam újra!
Mit? Ami Örök!
A tenger – egybegyúrva
a Nappal.*

(Arthur Rimbaud: *Ami örök* – Kardos László ford.)

*Nem, kedves barátom, suttogta szomorúan, nincs életben,
egyáltalán nincs, csak újraélesztették. Meg kell tanulnia
a különbséget.*

(Robert Silverberg: *Megszületett a halottakkal*)

DREAMER WALLACE

1 / Egy birtok

Amikor kilépett a zuhany alól, semmi sem változott. Csaknem meztelen volt, mint mindig.

Vízről elnehezedett teste mintha könnyebb és édesebb teherként viselte volna a világot. Dreamer Wallace boldog volt. Elhagyta szépséges, fehér, fényben úszó fürdőszobáját.

Ásított, aztán ellazult.

Széthúzta sárga, puha és bársonyos fürdőköpenyét, elnyújtózott a hatszögletű, kékes színben játszó, enyhén domború tetejű pihenőszobában, amely lassan lecsukódó szemhéja mögül biztonságos és homályos körvonalú dómnak látszott.

Amikor felébredt, semmi sem változott.

Dreamer Wallace érezte, hogy némi erő és energia árad szét benne, ám ez szerencsére nem ígért semmiféle kezdődő fájdalmat. Gyorsan ki is használta, felhúzta a redőnyöket, és körbejárta hatalmas birtokát. Minden tökéletesen rendben volt. Micsoda öröm mezítláb járkálni ezen a borszínű, lakkozott parkettán, a levendula- és fenyőillatban. Felötlött benne, hogy vajon nincs-e por valahol, de ez a lehetőség kifejezetten elképzelhetetlen volt számára.

A gondolat azonnal ki is ment a fejéből, és vissza sem tért.

A folyosók, mint megannyi nyugodt álom. Az ember szinte sajnálta, hogy el kell hagynia őket, és találni valamiféle kijáratot ebből a kerengésből a védelmező

üveg- és fémburok alatt. A szobák elhelyezése már eleve megelőlegezte ezt a kis szívfájdalmat. A termek csigaházként fordultak önmagukba, úgy, hogy az ember soha ne veszítse szem elől a bejáratot a hatalmas panorámaablakokon át vezető kijáratnál.

Olykor az ablaktáblák mintha beszéltek volna, mint-ha vádolták volna őt: „Sohasem mész ki, nem csinálsz semmit.”

Dreamer Wallace tudta kezelni a dolgot. Elindult a hálószobája felé, lassan, de zakatoló szívvel.

A hálószobája maga volt a tavasz. Az ágy virágként kínálta magát, és minden fal, minden bútor úgy remegett körötte, mint a környező nagy és szép fehér fák.

Kinyitotta a fából készült kis Konzolt, amely az egyik sötét sarokban állt a földön, és közben azon gondolkodott, amit az ablak susogott neki. Dreamer reszketett, a Konzol belsejében megragadta az egyik zsinórt, majd mély lélegzetet vett, és óvatosan lecsukta a fedelet.

Micsoda gyönyörű nap! Szívesen lezuhanyozott volna. Nem mintha piszkosnak érezte volna magát, egyszerűen azért az örömért, amelyet a víz érintése, a vízcseppek, a pára és egész lényének heves zsibbadása jelentett.

Dreamer Wallace leheveredett a nyugágyra a cölöpökre épített mahagóni földnyelv végében, birtoka déli részén, és hagyta, hogy koponyáját felmelegítse a nap. Haja nem volt, így fejét egy napellenző és egy gondosan font tető védte. Amikor úgy érezte, megszáradt a teste, felkelt, ujjaival gondosan eligazgatta a nagy és vastag inget, amely a törzsére és a vállára simult.

Elindult.

Keze a korláton, a tenyerét jólesően masszírozta a gumiszzerű anyag, Dreamer felszabadult arccal merült el a májusi zöld vagy jádezőld pázsit tökéletes látványában, amely pelyhes tengerként ölelte körül a sárga ligetet és a simahátú, szürke sziklákat. A pázsit finom sávjai elmosódtak a távolban, a kék ég alatt, ott, ahol földje mocsaras kanyarulatokban végződött.

A konyhában rájött, hogy éhes. Csak vágyat és nem hiányt érzett a gyomrában, a gyomra mélyének összehúzódásaiban. A nyál mint a keresztelővíz, mint az újjászületés ígérete futott össze a szájában. Mintha máris érezné az ételek ízét, a nyersanyagokét, amelyeket ide-oda forgatott a kezében és a gondolataiban: minden zöldség, amelynek elképzelte a származási helyét, lassú növekedését a földeken, a kifogástalan felület ízét és tisztaságát; az olajat, amely orrcimpáját birizgálja; a színes tejet, a szójakrémet, a növényi vaját... Mintha már ott készült volna benne, pontos adagolásban, ez a rengeteg gyönyörűség, az ínycsiklandó keverék.

És már ott is ült.

Terítő nélküli asztal, díszítés nélküli tányér. A helyiség kifogástalan higiéniája, a csend és a víz a kristálykehelyben: minden a megfelelő és megszokott harmónia jegyében. Letaglózta az elégedettség, és miután elhúzta a függönyöket – amelyek tapintatos nesze az estéket és az esték csillagfényes ragyogását idézte – Dreamer Wallace elindult a nyugodt ösvényen, amely az alkóvhoz és álmai géniuszához vezetett.

Gond és félelem nélkül indult el. Tudta, hogy végül mindig lesz reggel, tudta, hogy úgy kell fogadnia az estét, ahogy jött, mint ami előtt nem volt semmi és utána se lesz semmi, egyszerűen tökéletes.

És amikor felébredt, semmi sem változott.

2 / Egy kert

A fél méter hosszú, negyed méter magas Konzolból kihúzta az ezerszámra összesodort kis csomókat. Összefont kettőt vagy hármat, mintha repkény volna. Parancsóra ekkor hatalmas, vörös boltozatú, nagy narancsszínű táblákból álló üvegház emelkedett ki a négyszögletes épületből. Nézte az örökké virágzó virágokat. Az ágakon nem volt bimbó, a földön nem hevert lehullott szirmok. Dreamer Wallace kiment az üvegházból, és a gyepen héj nélküli diót evett.

Elnyúlt a fűvön, egész teste belesimult a pázsitba. Dreamer tudta minden illat nevét, ismert minden földcsomót, minden szál zöldet. Gyönyörködve nézett egy magányos kis göröngyöt, egy barázdát, amely ferdén szelte át a földterületet, és azt a különös kis növény-szárat, amely sohasem igazodott a többihez. Amikor a tekintetét mindenén végigjáratta, és megbizonyosodott róla, hogy minden a helyén van, széttaposta a törékeny gallyakat. A nap magasan állt, minden csendes volt. És amikor a nap leszállt, Dreamer felkelt.

Az alkonyi félhomályban megkerülte az üvegházat, és végigsétált a kert közepén, amely szinte ibolyaszínben játszott – a sárga ég kontrasztjaként. Dreamer mellett most is ott volt állandó kísérőként egy kutyafogalom, és csatlakozott hozzájuk egy macskaképzet is. A legteljesebb harmóniában indultak el hárman, hogy kiélvezzék a friss levegőt, a sűrű fűvet és éjszakai illatát. Egy képzeletbeli egér suhant el a békés gabonatábla szélén. A macska tudomást sem vett róla.

Dreamer Wallace puha, göcsörtös botjára támaszkodott. A fáradtság minden más szenvedés közül mindig elsőként sújtott le rá.

Így hát otthagya az észrevehetetlenségig diszkrét állatokat. Leült a bejárati tornáchoz támaszkodó padra, nézte a hatalmas füves területet és a félhold alakú fehér homoksávot; megcsodálta a csigavonalú, fekete fémszerkezetű üvegtornyot; gyöngéd pillantást vetett a pajtára, amely a maga háromszögletű, kékesszürke palatetejével emelkedett ki a környezetéből; aprólékosan és gyönyörködve mérte végig a középkori kövekből összerakott tornyot és a bonyolult kis citadellát, ahol ellentmondásmentesen illeszkedett egymásba egy citromsárga, henger alakú építmény, egy ciánkékre vakolt világítótorony meg a gyalogospallók és az aszimmetrikus erkélyek sora.

Volt ott minden, ami egy világhoz kell. Harmónia és diszharmónia, vihar és nyugalom, hasznos és haszontalan, geometria, anyag, különféle korstílusok, némi emberi és valamennyi abból is, ami nem az.

Dreamer Wallace tudta: amióta eljött az Örökkévaló-

ság, többé semmi sem történik. Ez van. És ez előbb megkönnyebbülést és boldogságot jelentett számára, aztán egyszerűen csak boldogságot, mert semmiféle, tényleg semmiféle rossz nem létezett többé, ezért Dreamer úgy érezhette, a megkönnyebbülés állandó.

3 / Egy álom, egy utazás

Miután megtisztálkodott, odament a fürdőszobai tükörhöz. Most is ugyanúgy sokkolta a dolog, mint mindig: látta önmagát.

Dreamer Wallace jó tízezer éves volt.

Ősz volt, barna volt. A bőre olyan, mint a kő, csak éppen még kőszzerűbb. Pupillája mélyén, amelyet természetek ránc és húsréteg fedett, alig csillogott valami fény. Egy vénséges vén motoros. Dreamer Wallace teste meggömbült, és egyetlen részt, egyetlen felületet sem lehetett elkülöníteni rajta. Nyaktól lábszárig ugyanaz a formátlan, merev húscsomag, vastag, elszarusodott kis háromszögekkel barázdálva, amelyek bőrének kaotikus mozaikját pettyezték. Két kidudorodás volt a karja és kettő a lába helyén. Sohasem szenvedett: a teste tökéletesen működött. Az idő azonban folyamatosan faragta, hiábavalóan és következmények nélkül. Dreamert ez nem érintette, érzéketlenül gondolt önmagára. Tudta, hogy hiába telik egyik év a másik után, ő ugyanolyan idős marad.

Mint mindig, most is átment a jádezőld és türkizkék csarnokba.

Egy fehér jármű várta ott. Elszarusodott tenyerével végigsimította a szerkezet ajtaját, és beült a csillogó, finoman ívelt és tökéletesen haszontalan volán mögé. A lábánál elhelyezett kis képernyőre beírta – gondolatban beírta – jó barátja, Doug nevét. A folyékony kristály megzendült, szórt fényt bocsátott ki magából.

Egy pillanatra elidőzött a járműben – talán több volt ez, mint egy pillanat, talán kevesebb. Aztán se nem gyorsan, se nem lassan elhúzott a kis fehér járgánnyal, elhagyta a birtokát. Siklott a magasra nőtt fű felett. Ismerete a köveket, a fákat, a felhőket a lakóhelye környékén. Emlékezete pontosan őrizte a legtávolabbi helyek legapróbb részleteinek tökéletes térképét is: alig halványabban vésődött be az agyába, mint a saját birtokáé. Miután megbizonyosodott róla, hogy a táj végül is nem több, mint egy ház, amelyben nincs se bent, se kint, álmodott.

Dreamer Wallace mindig ugyanazt álmodta.

Ő nem ismerte pontosan az álmot, sőt, őszintén szólva egyáltalán nem is ismerte; az álom ezzel szemben időtlen idők óta ismerte őt, a kisujjában volt. Az álma minden nehézség nélkül rátalált. Mindig ugyanaz az álom: azt álmodta, hogy meztelen. Majd megszólalt egy hang, a lényegre tapintva: „Dreamer, biztos hogy meztelen vagy?” Végignézett magán, és látta, hogy szőrös. A kezében egy könyörtelen gépezetet vett észre. Olyan volt, mint a Konzol, csak kisebb, finomabb és fémszerű. Arra szolgált, hogy tövestől kihúzza vele a szőrszála-

kat, hogy aztán bőrén a szőrtüszők elárvultan mere-
dezenek.

Dreamer ösztönös gonddal húzogatta ki egymás után a lábujjain nőtt és újra kinőtt szőrcomókat. A lábszárán folytatta, a külső és a belső oldalán. Minden szőrszál las-
san türemkedett ki a bőrfelületről, és a fekete szőrszálak végén aprócska hófehér gömb látszott. Dreamer leborot-
válta háromszögletű fanszőrzetét, majd a herék mögötti részt, egészen az ánuszig. Imádott kitépdesni minden egyes vörös kis szőrszálat nagy hasának szőremelő iz-
maiból, a köldöke környékéről, aztán a hátáról. A mell-
kasa vöröslött, de kifogástalan volt. Ezután tövestül ki-
irtotta a sűrű bozótot az alatt, ami egykor a karja volt. Ó, micsoda gyönyörűséges pillanat, amikor a nyaka egy alaposan megkopasztott tyúk bőréhez válik hasonlónak.

Végzett a borotválkozással. Se haj, se szemöldök. Ki-
tépve a szempillája és az orrszőrzete. Orrlyukából most már akadálytalanul folyhatott a takony.

Megkérdezte, hogy még most is meztelen-e.

A hang Dreamer Wallace körmére tért át. Dreamer sorban letépkedte őket, balról jobbra haladva.

És most? A bőre? A hang azt mondta: „Dreamer, te sohasem leszel meztelen.”

És az álomnak pontosan ebben a pillanatában, miköz-
ben megnyúzta magát, Dreamer Wallace összeszedte a bátorságát, és megkérdezte a mindentudó hangtól: „Így mi marad?” Senki sem felelt – és ő felébredt.

És amikor felébredt, semmi sem változott.